

i vor Betragtning af Forsvarets Omordning, ogsaa hvad Materiel og Personel angaar, foreligger ikke; men naar den høitærede Con- seilspræsident siger, at der neiep i Dags- ordenen i Fjor, hvorefter vi ikke kunne for- handle om Forsvarsvæsenets Ordning med det ærede Ministerium, ligger en Opfordring for ham til at fortsætte, ja, han udtrykte sig endog saa skarpt, at han sagde, at det vilde være Letsindighed af ham lige overfor en saadan Beslutning at tilraade Kongen at lade ham gaa, saa se vi deri, at ligesom han i 8 eller 9 Mar har forhindret en virkelig almindelig Ordning af Forsvarsvæsenets Ord- ning, saaledes ønsker han ogsaa at fortsætte, idet han har flere Beslutninger for, at, saa- længe han sidder, bliver der Intet af For- svarsvæsenets Ordning. Altsaa, den høitærede Minister veed meget godt, at i hvert Fald vil der ikke komme Noget ud af denne Sag, saa længe han sidder, og ved at blive giver han altsaa faktisk den Mening tilkjende, at han heller ikke agter at faae Noget ud af Sagen. Naar den høitærede Conseilspræ- sident, som det nærmere er blevet omtalt i Dag, med det Samme hytrede, at naar han gik, faldt Oppositionen fra hinanden, saa er han jo i en vis Forstand enig med Flertallet i Duffet om at holde dette sammen. Den høitærede Minister maa efter sin egen For- klaring ønske, at Oppositionen holder sammen, thi gaar han, gaar den jo fra hinanden, — og han bliver jo siddende. Det er det Samme som ved Kjøbenhavns Befæstning, han maa logisk og faktisk ønske, at der ingen Omordning af Forsvarsvæsenet kommer, thi saalænge han sidder, kommer der ingen. Han ønsker, at Oppositionen holder sammen, thi, siger han, gaar jeg, falder den fra hinanden. Ganske vist har et Ministerium altid Brug for en Opposition; har det ingen, maa det selv skabe en; men dette Ministerium synes dog altid at have havt Brug for en for- stor Opposition. En Anden kunde nemlig sige, at hvis det gjaldt Sagen, kunde der være Grund til at søge Dannelsen af et nyt Ministerium, for at det nuværendes Mod- standere kunde gaa fra hinanden, saa at der kunde opstaa andre Partidannelser og komme en Bevægelse tilstede, der kunde bringe For- handlinger med sig, som kunde føre til et eller andet nyttigt Resultat for Landet. Den Omhu for Oppositionen, som ligger i det høie Ministeriums Udtalelser, kan jeg ikke negte en vis Anerkjendelse. Hvad Udsigt har nu Ministeriet og dets lille Forsamling af Tilhængere her i Salen ved fremdeles at fortsætte Landets Styrelse under disse For- hold? Ja, det er Valgene, der ventes paa, hører jeg nok, man siger; men det kan næppe

være Meningen. Det kan ikke være Valgene, de Herrer vente paa, thi jo flere der gaa dem imod, desto nødvendigere er det jo for dem, at de blive. Saaledes har det altid lydt ved de tidligere Valg, og saaledes maa det vel fremdeles endnu lyde. Men skulde det virkelig være Valgene, de Herrer vente paa for at se, om de dog ikke kunde komme lidt heldigere fra dem, den 5te Gang dette Ministerium besøger dem, end de tidligere Gange, og derved hente Trøst, saa gjør det mig ondt, at jeg ikke er i Stand til at styrke dem med denne Trøst. Det Regjeringssty- stem, som nu har lagt et Mar til sin Varig- hed, siden vi sluttede forrige Samling, har ikke vundet i Kjærlighed hos Folket, og det har ikke været skiftet til at splitte Opposi- tionen eller bringe Forvirring i Rækkerne. Det er temmelig klart og tydeligt og anskue- ligt; vi og vore Vælgere vide, hvad det gjælder, og hvis — lad mig sige det i For- bigaaende, uagtet det ikke ligger for — Valg- loven tillod en saa kort Frist, vilde vore Vælgere med en Aftens Varsel — det er min Opfattelse — møde paa Valgdagen stærkere og endnu mere sammensluttede end ved noget tidligere Valg, saa at selv om de Herrer ville forandre deres Mening om Betyd- ningen af Valgdagens Resultat, vilde der dog utvivlsomt ikke være nogen Trøst for dem at hente derfra. Den høitærede Mini- ster sagde, at det vilde være letsindigt af ham at give Kongen det Raad at lade ham gaa. Det er overordentlig mærkbar- digt, saa Meningerne kunne være forskjel- lige om saadant et Spørgsmaal. Jeg synes med den høitærede Ministers Tilladelse, at det er noget letsindigt at und- lade at give Kongen dette Raad. Det forekommer mig, at den høitærede Minister har kunnet prøve sin Theori saa temmelig tilstrækkeligt, og det synes mig, at den høitærede Ministers Mission i Landet dermed kunde være endt. Det forekommer mig, at han har godgjort saa klart, at den Theori, han har opstillet om at kunne regjere mod Folkethinget, naar Bennerne vilde staa ham bi, hvor indvundet end Bennekallet vilde blive har paa alle Punkter gjort en saadan Glaslo, at der ikke synes at kunne være nogen saa politisk stærblind at han ikke kan skjønne, at dette nye, i alle Verdens Egne ukjendte politiske System ikke kan gennemføres. Og hvis saa er, synes jeg, at den høitærede Mi- nister burde virkelig erkjende, hellere end at det vilde være letsindigt af ham at gaa med det Første, suarere, at det er letsindigt af ham at bruge 9 Mar til at indse Nødvendig- heden af et andet System. Den høitærede Minister kunde jo fremstille Hovedtrækkene af